

אורות השבת

גלוון מס' **1057**

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
 יתרו

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

עמליה של תורה

וישעו מרפידים ניבאו מקרר סיני וימנו במדבר (שמות יט, ב)

וישעו מרפידים: למה הוצרך לחזור ולפרש מהיכן נסע, והלא כבר כתוב שברפידים היו חונים בדרכם שמשם נסע. אלא להקיש נסיעתם מרפידים לביאתו למדבר סיני, מה ביאתו למדבר סיני בתשובה - אף נסיעתם מרפידים בתשובה. (רש"י)

ואפשר שבדברי רשי"י הללו, רמזוים דברי האור החיים אשר למד מהဟר זה יסוד גדול בKENNIN התורה, זהה לנו דבריו: הכהנה הראשונה היא התגברות והעצמות בעסק המשך, כי העצמות היא עשב המרפא השגתה, והכהנה ונרגזות במילוי יושעו מרפידים' ככלומר השיעון והחיקון עצם מכל פירון, עיי". הרי פניו מפורסם שהנתנא הראישון במעלה - לקבלה תורה, הוא התגברות בכל תעכחות הנפש במילוי שעוסק בה. ולעומת זאת, העצמות היא המידה תיעקירת המעכבות את השגתה.

ואכן גם' עוכחה היא בש"ס (ברכות ט, ב): 'אמור ריש לא קיש, מןן שאין דברי תורה מתיקיים אלא במי שemptiy עצמו עלייה, שנאמר (במדבר ט, ז) זאת תורה אדם כי ימות באוהל'. וכיה הם דבריו החדים של הרמב"ן (הלוות תלמוד ר' ר' פי' ה' ימ' יב' דרש' י' א'': אין דברי תורה מתקימות במילוי שמרפה עצמו עליהם, ולא בעל'ו שלומדי מותן עידון ומותך אכילה ושתייה, אמרו חכמים דרכ' ר' ר' י' את תורה אדם כי ימות באוהל, אין תורה מתקימות אלא בבני שemptiy עצמו באוהל החכמים וכו'. עוד אמר י' א' חכמוני עידון לפעפיו לתנומה. אמרו חכמים דרכ' ר' ר' י' את תורה אדם כי ימות בחזר להורות בן בפירוש המשניות (אבותה, כט), וזה": בין הא הא אומר לפום צער אגרא, לפ' מה שתכטער בתורה יהה שרך. ואמר שלא יתקיים מון צער אלא מה שתלמד בתורה וועל' וכו', אבל פריאות התענוג והמנוחה אין קיום לה ולא תועלות בה, עכ' ל'. זאת תורה העולה מדבר, שטמוד תורה אשר אין בו עמל וטורח - אין לו קיום ואין בו שום תועלות (כהגדורתו), ובוגוד הגיעה כך שיעור השגת התורה.

ולג מון השינוי ווורה העיה סימן מו סער' (א) אשר בדרךו על שולחנו בעיקר פסקי ההלכה, ראה לנכו להעתיק זהה את דברי הרמב"ם הנז'ל, וזה לשונו: 'אין דברי תורה מתקייםים במילוי שemptiy עצמו עלייה ומוצר גוף תמיד', עיי". אלא במלומדים מותך עידון ומותך אכילה ושתייה.

ופוק חז' בדברי הט"ז' אורה חכמים פס' טיע' (א) ע"פ על מה אבדה הארץ... ויאמר ה' על עזובכם את תורה... 'שלא ברכו בTORAH תחיליה, וזה לשונו: 'שהתורה אינה מתקיימת אלא במילוי שemptiy עצמו עלייה, דהיינו שעסוק בפפלול ומשא מונן של תורה, כמו שנאמר אם בחקתי תכלו - על מנת שתהיי عملים בתורה. מה שאין כן באתם שלומדים תורה מותך עונג ואני גאים בה - אין תורה מתקיימת אצלם וכו'. וזה שלא ברכו בתורה תחיליה, כי הברכה היא לעסוק בדברי הגמ' (מדרש פ, א) ע"פ על מה אבדה הארץ... וכיווץ' בזה מובהר ברבורי מומחה' (משלת שרים פט), וזה": 'צריך שידע האדם כי לא בא מטעות בעולם הזה, אלא לעמל וטורח. ולא ינוגה בעצמו אלא מנהג פועלין העושים מלאכה אצל משכיריהם וכדרך יוצאי הצבע במערכותיהם, אשר אכליטם בחיפורו' וניתמת עראי ועמדים תמיד מוכנים לעת קרב וכו'. וילך ר' זה אמרו חז' ל' אבותה, ז': כך היא דרך של תורה, פת במליח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וכו' -

שהוא כל ההורקה בתכליות מן המנוחות והעדינו'ם, עכ' ל'. **וכמה** נוראים הם בזה דברי הגמ' שבת פט, (ב): 'אמור רבא למימיינין בה סמא דחיי, למשמאלים נוראים' (ט). ופירש רשי' בשם: 'למיימין נוראים' - עסוקים בכל כוחם וטרודים לעת סודה בא סמא דמותא'. שהרי הגע עצמן באדם אשר הוגה בתורה ווים וליליה, נוראות בדברי רשי' הללו, שהר' תעלוות שאינו טרוד בה בכל כוחו, שלא זו בלבד שאינו זוכה שגלווי ויזוע לפני פניו וזהו המשטח לעסוקים בה אלא שאף נדון בסמא דמותא' ח'ו. ואmens רשי' למד כן משלו' 'משמאלים' שכן יד שמאל של אדם רואיה היא לשימוש אלא שאינה חשובה כיד ימין, מכל מקום היא גופה מניין לו לרשי' שדרבי רבא למיטרדים במילוי שעמל וטורתו טפל בידו המשטח לא כורך אמר רב' בנה בגמי שעווה מלאכטה עירך לשם, תורתו עשתה לו סס חיים וכו'. וכל העסוק בתורה שלא לשם, מעשית לו סס חמוטה'. ברם לשנטבון ראה שאין כאן כל תמייה על רשי', שכן מי שהגיע להכרה שהטורה המשך דבר ורב העיר במדור "אורות הקשרות"

בהתורה שבתוק ההסתירה

'ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלקים' (ב, ז). כתוב רבינו נחמן מברסלב ז"ע' בא בליקוטי מוהר"ן (קט"ו) חמנויות אין אלא ניסיון של דמיון, אם נתגבר על הבהיר, אם נתמודד עם הקושי, נגלה מיד את הישועה בתוכו, בתוך הערפל צורות רבות האלקים בכבודו ובכעמו. מסופר על יהודים שבבל משלונים זיע'יא הצדיק ובא אל האדמוני' הר' י"ד' בר' שמואל' מסלונים יונאי'יא הצדיק אמר לו נאמר יומשה ייגש אל הערפל אשר שם האלקים' במצבי קושי יש כמה סיבות. יש חושך, שאין רואים את דרך. גרווע מזה הוא מצב של עני, המכסה הכלול, והמצב קשה ביותר הוא ערפל', שבו גם פנס לא יועיל. ואומרת התורה שגש במצב הקשה ביותר, במצב הערפל', בהסתירה שבתוק ההסתירה שם האלקים נמצוא עם היהודי, ומucha לו שעמדו בינוין' מבחו האמונה' ומיד חילצו מצרתו.

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הירואי' שכונה יא' בא-שבע
וק'ק "שבטי ישראל'" שכונה יא' בא-שבע

לוח זמנים שבועי

יום	יום ג'	יום ב'	יום י'	יום ד'	יום כ'	יום ס'	שבת קדשו
כה שבוע	כ"ז שבוע	כ"ח שבוע	כ"ט שבוע	כ"י שבוע	כ"ב שבוע	כ"ג שבוע	ש"ז אדר א' אר"ה אדר א' ברוחם ד' (10.2.24) (9.2.24) (8.2.24) (7.2.24) (6.2.24) (5.2.24) (4.2.24)
5:18	5:19	5:20	5:20	5:21	5:22	5:23	
5:24	5:25	5:26	5:27	5:28	5:29	5:30	
6:30	6:30	6:31	6:32	6:33	6:34	6:34	
8:36	8:37	8:37	8:38	8:38	8:38	8:39	
9:09	9:10	9:10	9:11	9:11	9:11	9:11	
10:04	10:05	10:05	10:05	10:06	10:06	10:06	ס"ז ברכות ק"ט
11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	11:55	חצות ים תוללה
12:26	12:25	12:25	12:25	12:25	12:25	12:25	טעה בדולח
16:30	16:29	16:29	16:28	16:27	16:26	16:25	פל התה�ה
17:25	17:24	17:23	17:23	17:22	17:21	17:20	שקייה
17:39	17:38	17:37	17:36	17:35	17:34	17:33	צאת הובבם

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	 יתרו
הפטורה:	בשנת מות המלך
כניסת השבת:	 16:58
יציאת השבת:	 17:50
רבנן תפ"ס:	 18:26

"שבת מברכין" המולדليل שבת בעשיה 9:29 בלילה ו-5 חלקיים ראש חדש הראשון ביום שישי ושבת קודש הבעל"ט.

אורות הקשרות

היא יסם חייו וככאמור הכתוב כי הוא חייכם ובדבר הזה תאריכו ימים'(וברים לב', מ), לא יוכן שלא יuvwול בטורה'יכל כוחו, שהרי מי יופץ רק בתשעים איזוז של חיים! ואם איינו עשה כן זהו האות שלא הגע להכרה זו. **ולחידוד** הדברים, שמעתי בשם בעל' ברכת שמואלי אשר נשאל מדוע רק התורה נקראת חיים וככאמור הכתוב כי הוא חייכם'(וברים שם) וכן אלו מזכירים בתפילה כי הם חיינו ואורך ימיינו, והלא גם חמצן לנשינה או מים ומזון שנייה וכו' הם 'חייכם' שהרי אין אפשר לחיים בלבדיהם. והשיב על אחר, הן אמרת שככל אלו הדברים נזכרים לקיים נפש האדם, מכל גוף המשם חמי תמצאי ואומצעי החיים. מה שאין כן התורה אשר היא עצמה 'חייכם', וויש כי 'חייכם'!

והאמת תורה דרכך, שדברי רשי' היללו יסודם במרקאות מופרשים בתורה (ויקרא מו, ב): 'אָס בְּחֻקֹּתִי תְּלֻכוּ וְכַיְ וְנִתְעַטְּגֵנִים' וגו', ופי רשי' - שתחי عملים בתורה. 'וְאָס לְאֶתְשְׁמַעְתָּךְ לְיִדְךָ' (שם כ, יד), שוב פפי רשי' - להיות عملם בתורה. הרוי מפרש לפניו שככל הרכבות וכנדוט חילתה האזהרות האמורות בפבי זו - תלויים עמודים 'בעמל הנוראה', וא"כ הון המשם דברי רשי' בשמעתון: למימיינון בה - סס חיים, היונו דוקא שעמל בתורה בכל כוחו. ולמשמעותם בה - סמא דמוותא, היינו אפיו במישועסק בה אלא שאינו טרוד בכל כוחו לדעת סודה.

עווד אמרתי למצוא יתד מפרש לדברי רשי' היללו, מטלמוד דירושלמי (סוכה ד, א): 'אִיר מְנָא כִּי לְאָדָר רֵיק הוּא' (וברים לב', מ), ואם ריך הוּא מכם למה שעון אתם יגעען בו. כי הוא חייכם, אמרתי והוא חייכם בשעה שתאות יגעען עון בו. ומכאן מפרש שאפשר דברי רשי' לסס חיים' בלא גיעה בתורה, ומכלן הון אתה שומע לאו. וזה מושג דברי רשי' בשמעתון.

ושוב מצאנו גדר זה ברשי', על דברי הגמ' בברכות (לב, ב): 'תֵּר אַרְבָּעָה צָרִיכָן חִזּוֹק' - שיתחזק צרכין חיזוק, ואלו הון תורה כובי. ופי רשי': 'צָרִיכָן חִזּוֹק' - שיתחזק אדם בחון תמיד בכל כוחו. וכיצוא בזה כתוב רשי' (שם ו, ב): 'אִגְרָא דשְׁמָעָתָא סְבָּרָא' - שהוא יגע וטורח ומחשב להבין טעמו של דבר.

הנה כי כן בשלושה מקומות בש"ס חור רשי' מחרות מהו גדר חיזוק עמל התורה המוטל על האדם, והיינו 'בכל כוחו' כפשותו ממש! ואכן הרמב"ם אשר אמרו קבע, שטורה בלא עמל - אין קיום לה ולא תועלת בה', השכל לכתא את Beispiel קולע בספרו מורה בבבאים חלק א פרק לד): מעשה במלך שערי יהודים משנתו והצעילו, האם רצונך למדוד את כל התלמוד בבבלי ירושלמי, כਮון שהיהודי השיב בחיזוק. ומה עם התוספות ספרא וספריפי כי, בודאי שכן וכי מי איתו ווצחה בכך. אם כן קום מיד והתחל למדוד. לא עכשו השיב היהודי, הלילה אני עי'!

הגדה האר"ה ז' ו' הארכ' ז'

הרב יהודה דר' ז'

הרב הראשי וראב"ד בא"ר-שבע

לידיעת הציבור

אין לסמוק על שילוט "בשר"
אלא יש לדריש "תעודת כשרות"
מקורית בתוקף ובצירוף הלוגרמה.
כמו"כ אין לסמוק על אמירות
בעל העסק ו/או העובדים
על סוג הקשרות במקומות
כגון: "בשר חלק" וכדי
אלא יש לסמוק אך ורק על הרשות
בתעודת הקשרות במקומות.

ברכת יאכלו עוניים וישראלו

מחלקת הקשרות

אורות הפרשה

מושך טנהפר לאחד

'ישמע יתרו' (יח, א). מבאר רבינו ליקוטי לוי יצחק' "יתרתו" הוא על שם יתרון האור מן החושך' (קוהלת ב, ג). יש יתרון באור הבא מן החושך עצמו, כשהחושך עצמו הנפק לאור. כך ארענו גם עם יתרו בתחילת הילה היה כומר לעובדה זרה, יושב בחושך, ואחר כך נתגיר ועמד בקרן אורה.

שפער וקלט

'ישמע יתרו' (יח, א). מבאר רבינו מנגח מענדל מוקצת זיע"א מה ששמע יתרו גם רבים אחרים, אבל יש שומעים ואין שמעיתם שמייעה, שאון הדברים נכensis לאותיהם, ללבם ולשומתם. מעלהו של יתרו בוישמע יתרו' ששמע וידע מה שמע.

ה'עפסין' הוא העיקר

'ישאמר יתרו בודך ה' (יח, ג). מבאר רבינו יעקב אריה מושקוב זיע"א יתרו אמר 'מכירו היזייתי לשעבר וכחשבי ביתר'. אין כל ערך לשעבך' אם לא מתלווה אליו העשוי. העכשווי הוא העיקר.

לפעלה מפל התסתתרים

'עתה ידעתני כי גודל ה' מכל אלוקים' (יח, ה). מבאר בעל התניא זיע"א 'אלוקים' רמז למילדת הדין והצטOTOS. 'כל האלוקים' רמז לרובו הועלמות וההשתרדים של שם אלוקים. 'גודל הויה' ששם הויה' גדול מכל בחרונות אלה ומושל בכלו. לאחר שתירו שמע על ניסוי יציאת מצרים הגיעו להכרה על מעלה שם הויה'.

רמז למספר המדיניות

'ויאתת תהזה' (יח, כ). מבאר רבינו יצחק שנארוסון זיע"א נאמר 'תזה' ולא יתראה, רמזו לנצחן מופעלות (יח, ה) (תהלים מו, ט). איתא במסכת סנהדרין (יח, א). דיני ישואל הו שבעה ריבוא ושמונות אלף ווש מאות. זהו 'חוז' ראי תיבות ז' ריבוא, ח' אלף, ו' מאות'.

מהתחרטיפות לעלמה

'וישעו מרפידים ויבאו מדבר סייני וחנוו במדבר, ויתן שם ישראל נגד ההר' (יט, ב). מבאר רבינו צדוק הכהן מלובין זיע"א על 'ירפידים' אמורים חזיל' שרפו ידיהם מן התורה'. כל ריוודה, כל התורופות בשימירת התורה, אפשר שתהיה הכנה לעלייה, הקדמה לקבלת התורה והתחדשות בשימירתה.

פרקוט עצמי

'וקידשתם הימים ומחר וביבסו שמLOTIM' (יט, ג). מבאר בעל התניא זיע"א 'וקידשתם הימים ומחר' זה מלמעלה, אבל 'ביבסו שמLOTIM' זאת צריך כל אחד ואחד לשנות בעצמו.

יעוד העבדה המבלotta

'וקידשתם הימים ומחר וביבסו שמLOTIM' (יט, ג). מבאר הרב הראי' י"ץ' במתן תורה היה גileyו נעלת של עצמותו יתרבק, אך בהכנה למארוע זה היה גם הגבלות. כדי שגileyו העכומות ייקלט בפנימיות ועכומות הנפש ממש, יש צורך בהכנה מתאימה, ועודoka ההגבילות הן הנקנות הראוות. החסידים הוקנים, בבואם להתקבר על עובדותה, יהיו מקבלים עליהם בתחילת הגבילות שנותן, כגון לווות על כל דבר בענייני העולם שימושוקים אלו מואוד. הגבילות אלה הן תחילת ויסוד העבודה.

עוקמי של משה

'ירד משה מן ההר אל העם' (יט, ד). רשי' מפרש מלמד שלא היה משה פונה לעסקיו, אלא מן ההר אל העם. מסופר על 'הזה' מלובין וזה ירע' היה מתרעם על החסידים, המפריעים לו ומבטלים אותו מתלמודו. הצבע לפניו רבוי דוד מלעלו זיע"א על דברי רשי' אלה ואמר וכי אילו עסקים היו למשה מלבד התורה ועובדותה, מכאן אתה למך, שבשלב צרכי ציבור יש להתבצלם גם מעסיקים אלה.

ביחור התחתית

'ויתיצבו בתחתית ההר' (יט, ז). מבאר הרב בתי' 'בתחתית הרים' דודока. למילוך שהמתירה והכוונה של נתנית התורה הייתה שהאדם יברר את שמות העולמים ויישעה ממנה דירה לקב'ה, דירה בתחתונים דודока.

קהל נ' בפקולן של משה

'משה ידבר והאלוקים יעננו בקול' (יט, יט). מבאר רבוי יהושע מקוטנה זיע"א הגمراה במסכת ברכות (מה, ב). מסבירה מה תלמוד לומר בקול בקולו של משה. כי השכינה הייתה מדברת מותך גורנו של משה ונמצא שקהל נ' היה קולו של משה.

היסוד הוא אנטופט

'אנוכי ה' אלוקיך ... לא תחמוד' (בכ, ביד). מבאר הרב עשרת הדיברות מתחילה במוגג נעלת אהמונה באחדות ה', ומוסתיימים בצדוקים ישוטוטים יותר. למילוך, יש להחדיר את האנוכי' גם בילא תרצח', לא תגונב' וכו'. עליינו לקיים את המצוות השכלויות מפני שהן ציוויי ה' יתברך, ולא מפני שהשכל מחיב זאת. כי אם נביסס את קיום המצוות על השכל וההגיגון השכל עלול לרעב את הדברים עד שעבירה תיחסב למצווה.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משלחנו של
מורנו המרא דארטרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

"הלכות ברכת הגומל" - ב'

ש - מה הנדרת חולה שנטרפא, אשר חייב בברכת הגומל?
ת - כל חולה שנטרפא אפילו מחולין שאין בו סכנה, אשר היה מרותק למשיטו שניים או שלושה ימים עקב חוליו, מברך הגומל לאחר שהחלים נגמרו מחוליו.

ש - האם יש זמן קצוב לברכת הגומל?
ת - יש אומרים שצריך לברך הגומל תוך שלושה ימים מיום שנתחייב בברכה, ויש אומרים שיכול לברך עד חמישה ימים. ולכתחילה טוב וכונן שלא לאחר יותר משלושה ימים, כדי לצאת ידי חובת כל הדעת. ועל כל פנים אם אישור את הברכה מכל סיבה שהיא, יש לו תשלומים לברכה בכל זמן שריצה. לפי שברכה זו נתקנה נגד קרבן תודה, ותודה יכול להביא כל זמן שריצה.

ש - האם ראוי לאחר הברכה יותר משלושה ימים כדי לברכה בשבת ברוב עם, או עדיף לברכה בזמןת תוך שלושה ימים?
ת - נכון יותר לברך הגומל תוך שלושה ימים, בימי שני וחמשי בזמנן קריאת התורה אפיקל במנין מצומצם של עשרה, ולא לאחר עד השבת כדי לברכה ברוב עם.

ש - האם אפשר לצאת ידי חובת ברכת הגומל, בברכה של אדם אחר?
ת - מי שחייב בברכת הגומל, יכול להוציא אחרים לאחר מכן ובכלל שיכoon להוציאים ידי חובה וגם הם יקשייבו לברכה ויכוננו עצת ידי חובתם. ואדרבה ראוי להניאז זאת בכל בית הכנסת מדי שבת, כדי למנע טורח ציבור ולזכות מי שאינו יודע לברך עצמו. וטוב שיכריזו המברך, שהוא מכון להוציא כל מי שרוצה עצת ידי חובה בברכתו.

ש - האם נשים חייבות בברכת הגומל?
ת - נשים חייבות בברכת הגומל כדין האנשים. אולם כיוון שצריכה לברך בפני עצמה, ואין כבודה של אשפה לעמוד בפני האנשים, יכולה לברך באחד האונינים הבאים: תברך בפני עצה אשף בית בחניון בני משפחתה, כגון בעת עירכת טעוזות הוזיה וכדומה. או שתברך בעורת נשים, ושמעו האנשים בתוך בית הכנסת את ברכתה. או שתצא ידי חובה בברכת אחד המתפללים. ועל כל פנים, אין עליה יכול לברך בשביבה, אלא אם כן הוא תחביב בברכה זו, שיכול להוציא את אשתו ידי חובה, כמו שנתבאר. ואם אין אפשרותה לברך או לצאת ידי חובה בכל אחד מהאונינים הנזכרים, תברך בפני בעלה או בני משפחתה אפיקל בפחות מעשרה בלבד שם ומלאות. אלא אם כן היא מבונית אשכחן, שיכולה לברך בפניהם גם בשם ומלאות.

ש - האם يولdot צריכה לברך הגומל?
ת - يولdot צריכה לברך הגומל, כדין חולה שנטרפא. אולם כיוון שעדר שלושים יום היא בגדר חולה שאון בו סכנה אף על פי שהיא מרישה בריאה לכל דבר, לא תברך אלא לאחר שלושים יום.

ש - האם קטן פחות משלוש עשרה שנה, מברך הגומל?
ת - קטן פחות משלוש עשרה שנה, אינו מברך ברכות הגומל, מפני שהוא יכול לומר "הגומל לחיבים טובות", שהרי אינו בר עונשן. ואומנם יש אומרים שגם קטן מברך, מדין חינוך. מכל מקום אין נהוג כך במקומינו, והוא בכלל דין ספק ברכות להקל. ואולם בקהילת שנהגו שם הקטן מברך, יש להם על מי לסמן, וכבר נתבאר שאון אומרים ספק ברכות להקל במקום מנהג.

ש - במקומות שנגנו שכן הקטן מברך הגומל, האם אביו יכול לברכו עליו ברכה זו?

ת - מי שנעשה נס לבנו הקטן שנטרפא מחולין, יש מי שאומר שאביו מברך עליו הגומל. ואולם העיקר להלכה שאון ברכות הגומל מוטלת על אביו, ועל כן אין יכול לברך במקומו. וטוב שיברך האב ברכות הגומל על בנו בלבד שם ומלאות, כדי לצאת ידי חובת כל הדעת.

דבר רבני הקהילות

הרהור"ג דוד זכריה הלווי ולס שליט"א
רב ק"ק "בית חב"ד המרכז" באר שבע

וכל העם רואים את הקולות

פרשינו פרשת יתרו זוהי פרשת מתן תורה, בה מותואר מעמד קבלת התורה על הר סיני, ימי ההכנה של עם ישראל למעמד זה, ומה שקרה במועד עצמו. אחד התיאורים שתורתנו הקדושה מהתארת מאותו מועד זה "וכל העם רואים את הקולות", מפרש זאת רבי עקיבא (במיכילתא על הפסוק ורש"י מצטט את זה בפיוישו) וראין את הנשמע וושמעין את הנראה. פירוש זה מעוררת מיד שאלה. לשםஇיאו מטרת הקב"ה חולנן זה מה גדול וחיריג? וכי איזו מטרה הקב"ה חולנן וזה מה גדול ושמעו את המראות? ובמאור זאת הרבי מליבוואויטש. שזה ובן.CASCADE לעמק המשוגים "עראה" ו"נסעה". הראייה והشمיעה הן שתי דרכיס שבאמצעותן מקבל האדם מידע מהנעשה סבבו. אדם יכול לדעת דבר מה על ידי שהוא רואה אותו בעיניו, או על ידי שהוא שומע עליו ממשחו אחר. אך יש הבדל מהותי בין השניים. הראייה מאמתת דברים בכוונה הברורה והמוחלטת ביותר. כשאדם ראה דבר מה, איןו זוקק שוב לשום הוכחות והסבירים. הוא משוכנע באמיותו הדבר באופן מוחלט. השמיעה לעומת זאת אין בה עצמה עצה, עדין ונאר מקום לספקות ולפנקופים. כפי שרואים זאת בפסק דין הלכה למעשה "אין עד נעשה דין" שאם היה נוכח וראה את המקהלה, איןו יכול להציג ולהיות אי מן הדינאים שידונו בנושא, הטעם לכך הוא, ציריך שהדינאים תהיה להם אפשרות לראות צד של זכות באדם שדין אותו, אם הדיין ראה בעצמו את המעשה זה נחיק ומונח אצלו עמוק באופן זהה שאינו מסוגל לראות שום צד של זכות, מה שאינו בשמייה למרות שהדינאים שומעים מהudyim וברור להם שהudyim אומרים אמרת, אין זו נחיק בנסיבות כאלו כזה שלא יכולו לראות שום צד של זכות. **מайдץ הראייה יש לה מגבלה**, הראייה תופסת אך ורק מציאותם של עצמים גשמיים, אין בכוחה לראות דברים רוחניים. בנקודת זו יש מעלה דוקא לשמעיה, שאין לה מגבלה גשמיית, אלא אם עשו לשם גם על דברים רוחניים, דקים ומופשטים. **בעולם בה** אנו נמצאים, המציאות הגשמי היא בבחינת נראת, ברווחה ומוחשית. איש אינו צריך להוכיח את המציאות הגשמי, היא ברווחה ומונתת מALLEיה, לאחר וANO וואים אותו בעינינו. **לעומת המציאות הרוחנית** היא בבחינת נשמע - מופשטת, דורשת הוכחות. כדי להכיר במציאות הרוחנית, אין נזקיקים למחשבה ולהתבוננות, גם אחרי כל זה, אין לה אותה מוחשיות שיש למציאות הגשמי. היא נשארת בגדיר דבר שושמעים עליו אך לא רואים ממש בעיניהם. **זהי החידוש** ש衲ול בעת מעמד הר סיני "רואין את הנשמע וומוחשית (רוין), ואילו המציאות הגשמי נראת (שמעון)" (נשמע) נועתה ברירה ומוחשית (רוין), ואילו המציאות הגשמי נראת (שמעון). **cut** ניתן להבין ולתרץ מדוע קרה נס זה, אכן זה לא היה נס מיוחד, אלא שבקצה באלה לדי בייטוי ההתגלות האלוקית של הקב"ה. כאשר נתגלה הקב"ה על הר סיני, נעשה מציאות הבראה הדבר הבהיר והמוחלט ביותר, ואילו העולם הגשמי איבד את ישותו העצמית עד שהחלה לישאל האם בכל קיים עולם. **בمعدן הר סיני הייתה** זו תופעה חד פעמית וחולפת. כשהשטיימר ההתגלות האלוקית, חזרו הדברים לקדמותם, הגשמיות חזרה להיות נראת, והרוחניות נשמע. אותן מושום שאנו עדין היה העולם חומרי מכדי שהתגלות זו תקייבנו לעד. **אולם בימות המשיח יהיה המצב המיויחד** ששרר בעת מעמד הר סיני, המצב הקבוע של העולם, כפי שנאמר בנבניה, ישעיהו. "ונגלה כבוד ה' וראו כלبشر ייחדיו" שתהיה התגלות כה ברורה של האמת האלוקית עד שה"בשר" הגשמי וראה זאת. לא יזדקקו אז לשום הוכחות על מציאות הבראה, מוחתר והוכיח האלוקית יראה בפשטות ובבהירות, ממש כפי שאנו רואים כיום עצמים גשמיים. **ויהי רצון שזכה לך** בקרוב ממש בגאלה האמיתית והשלימה על ידי משה צדקנו.

המודרנאיזם והעוצמה

הרהור"ג דוד זכריה הלווי ולס

